

James Worthy

JAMES

J

WORTHY

AMES

OOOH
JAMES
DEAR

JAMES
WORTHY

W
O

JAMES *Because
in
Worthy*

R

WORTHY *TN*

T

LEBO
WSKI
ACHEIVERS

JAMES
THE KING OF PAPER
WORTHY

HE'S EXTRAORDINARY
James
WORTHY

H
Y

OH MY GOD...
I CAN'T BELIEVE IT
JAMES WORTHY

James Worthy
THE NR 1
THE MASTER

© James Worthy, 2011
© Lebowski Achievers, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur: Ilja Meefout

ISBN 978 90 488 0868 7
NUR 301

www.achievers.nl
www.lebowskipublishers.nl
www.top-notch.nl

Lebowski Achievers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor papa, mama en het alfabet.
Zonder jullie had ik dit nooit gekund.

‘There are but two things worth living for: to do what is worthy of being written; and to write what is worthy of being read.’

Ross Perot

‘This boy is cracking up. This boy has broke down.’

Phil Lynott

Proloog

Het dak van mijn basisschool ziet er anders uit dan in 1992, toen ik er, in de stromende regen, mijn eerste tongzoen kreeg. Ylva was haar naam. Dat is Scandinavisch voor ‘wolf’ en helaas voor mij zoende ze inderdaad als de aartsrivaal van Roodkapje. Ik was haar prooi en ze likte mijn lippen alsof het de stomende darmen van een stuiptrekkend edelhert waren. Ylva, hoe zou het met haar gaan? Waarschijnlijk is ze nu mondhygiëniste, moeder van haar roedel, Ot, Toos en Merel, en getrouwd met Bruno, de beste leesmappenbezorger van Badhoevedorp en tevens de trotse voorzitter van de Nederlandse Simply Red-fanclub. Een treurwilg van een man, ik zie hem al rijden in zijn auberginekleurige Subaru met de trotse snor van een Duitse acrobaat, joviaal meezingend met de *Greatest Hits* van Don Johnson.

Op het schoolplein spelen kinderen, vanaf het dak gezien zijn het net mieren. Een jongetje met een groene pet ziet mij staan en zwaait zowat zijn arm uit de kom. ‘Bent u een stuntman?’ schreeuwt hij. Daarom hou ik zo van kinderen, in hun wereld bestaat zelfmoord nog niet. Als ik straks die laatste stap zet, dan ben ik voor dat ventje geen slappeling, maar gewoon een belabberde stuntman. Het is ook echt niet zo dat ik die kinderen wil choqueren of traumatiseren, maar ik droom simpelweg al een paar maanden van de krantenkop ‘MAN SPRINGT VAN LAGERE SCHOOL’. Ik wil dood. Leven in een wereld waarin ik het meisje

niet krijg, nee, dan hoeft het voor mij niet meer. Polly, ik mis je. Mijn Polly.

*

Na een drukke dag stapte ik in de tram. Eigenlijk wilde ik voor in de tram stappen, maar daar zag ik een bekend gezicht en soms heb ik gewoon geen zin om te praten. Dus liep ik naar de achterste deur, stapte in, zag een mooi meisje zitten en besloot schuin achter haar te gaan zitten. Veel mannen gaan schuin voor een vrouw zitten, zodat ze moeten omkijken om haar te zien. Zo ziet de vrouw dat ze interesse hebben. Ik pak het anders aan: ik ga lekker zitten en als ze omkijkt dan weet ik dat het goed zit. Het meisje bleef kijken, zelfs toen er een dikke Spaanse toerist naast haar ging zitten. Door het dunne zwarte haar op zijn schedel voelde ik haar ogen branden en man o man wat voor ogen. Ik kon alleen niet zo goed zien of ze nou blauw of groen waren – ik heb trouwens nooit echt het verschil tussen blauw en groen kunnen ontdekken. In de jaren tachtig had je nog niet van die hdtv's. Wij hadden een joekel van een Blaupunkt en het beeld was knudde. Onze Smurfen waren mintgroen en Snoopy was een neger.

Ze zag er netjes uit, maar door de moreel verantwoorde kledij scheen een ondeugend zonnetje. Voornamelijk haar rondingen vielen bij mij wel in de smaak. Ik ben verre van een knutselaar, daar ben ik namelijk veel te houterig voor, maar als ik ooit een cursus figuurzagen zou volgen dan zou ik tijdens de eerste les haar figuur zagen. Omdat ik zat te dromen over de dingen die zouden kunnen gebeuren als ik de ballen zou hebben om haar aan te spreken, ontging het me bijna dat ze op het punt stond uit te stappen. Op de laatste trede draaide ze zich om en schonk me een lach die mij de hele nacht wakker heeft gehouden. Het was zo'n lieve, vertederende lach – niet zo'n lach die je schenkt aan

een geestelijk gehandicapte bij wie je initialen toevalligerwijs in opgedroogd kwijl op de trui staan. Ontwapenend. Ze keek op het moment van lachen compleet door me heen, maar op een heel lieve manier. Ze was een soort van röntgenapparaat in een kinderziekenhuis, zo eentje met tientallen Disney-stickers en wat kleurrijke tekeningen van tevreden klantjes erop. Niet veel later gingen de deuren dicht, zij stapte de donkere herfstavond in en ik, ik ergerde mezelf groen en geel aan mijn lichtzinnige en ondoordachte druilerigheid. Dus stond ik maar op. 'STOP BESTUURDER, MIJN HOUTJE-TOUWTJEJAS ZIT TUSSEN DE DEUR!'

I

Ik word wakker in een vreemd bed. Ik sta op en kijk uit het raam. De Weteringschans ligt er vredig bij. Tram 10 hobbelt langs en een oude vrouw laat haar hondje uit. Nu ik weet waar ik ben, moet ik erachter zien te komen wat ik hier precies doe. Op het bed ligt het meisje van de tram, naast het bed staat een lege fles wodka en op het voeteneind ligt een polaroid. Het meisje ligt op haar rug en op haar buik staat een tekst geschreven. Het is overduidelijk geen tatoeage. Ik bekijk het kunstwerk van dichtbij en kom tot de conclusie dat het mijn handschrift is. Links van haar navel zit een deurtje en daarboven staat de tekst: VERBODEN TOEGANG VOOR TORREN EN SPINNEN, ALLEEN VLINDERS MOGEN DOOR DEZE DEUR NAAR BINNEN.

Ze heeft donker haar en bijzonder volle lippen. Naast haar bed staat een kitscherig beeld van Jezus, om Zijn rechterhand hangt mijn horloge en op Zijn linkerhand ligt een pakje condooms. Ik ben geen heilig boontje, maar uit respect voor de Zoon van God pak ik de kapotjes en keil ze in de richting van de bank.

In de badkamer zit een kat, een dikke kat, hij kijkt angstig. Ik steek mijn rechter wijsvinger uit. Hij ruikt wat, kijkt omhoog en besluit mij een kopje te geven. Nu zou ik kunnen beweren dat ik erg goed met dieren kan opschieten, maar ik kan ook gewoon eerlijk zijn en zeggen dat die vinger waarschijnlijk nog naar het baasje rook. Hoe dan ook, het is tijd voor een warm bad. Ter-

wijl het bad volloopt, poets ik mijn tanden met de meest proper uitzierende tandenborstel die ik kan vinden. Omdat een of andere mongool met lippenstift op de spiegel heeft getekend, valt het niet mee om mezelf eens goed te bekijken, maar wat ik wel zie zijn immense wallen onder mijn ogen en tientallen lange haren in mijn baard. De tekening op de spiegel is niet helemaal duidelijk, het lijkt op een piemel die door een vrouw is getekend. Vrouwen zijn niet erg bekwaam in het schetsen van een lul. Niet dat ik met behulp van een vulpotlood een foutloze dwarsdoorsnede van een kut kan creëren, maar in dit mannelijk geslachtsorgaan zie je duidelijk de hand van een vrouw. Zo zit er geen haar op de balzak en is het plasgaatje spoorloos verdwenen, waardoor de eikel meer iets heeft van een hoofdletter A.

Het badwater is nog veel te heet, maar toch besluit ik kopje-onder te gaan. Haar dure shampoo prikt namelijk gigantisch in mijn ogen en daarom duw ik mijn hoofd, tegen beter weten in, onbehouden naar beneden. Een kleine tien seconden later kom ik vloekend naar boven: ‘Godverdomme, dat is echt niet normaal heet.’ Ik hoor het gegiechel van een vrouw. Ze staat in de deur-opening, poedelnaakt. Ondertussen imiteert het topje van mijn erectie de sluwe blik van een krokodil die zich op slinkse wijze in het zeepsop verschuilt. ‘Heb jij die spiegel zo toegetakeld?’ vraag ik, terwijl ik mijn oksels inzeep. ‘Dat is jouw ding, hoor, herken je hem niet?’ Ik kijk door het badwater naar beneden en zie inderdaad enige gelijkenis met de lippenstiftlul op de spiegel. ‘Waar is al mijn schaamhaar gebleven? Het voelde al zo raar, niet dat ik tegen een kale zak ben, hoor. Heb je weleens een pet op? Zo voelt het: alsof je de hele dag een pet op hebt gehad en deze zeker nog een uurtje voelt nadat je hem hebt afgezet. Mijn schaamstreek bevindt zich nu in dat uurtje.’

‘Nou, het ging zo. We hadden een weddenschap afgesloten: jij

beweerde dat je vijf minuten eerder bij mijn huis kon zijn dan de fietstaxi. Dus toen heb je mij geld voor de fietstaxi gegeven en ben je zelf keihard gaan trappen op mijn fiets. Uiteindelijk verloor je de weddenschap omdat je de hele route sneaky achter de fietstaxi bent blijven fietsen.'

Ik lach. 'Ja, dat is wel zo netjes. Ik ga je toch niet alleen laten met een fietstaxichauffeur? Sta ik daar voor je huis, trots en wel, terwijl die maffe Canadees je aan het verkrachten is. Maar ik verloor dus en toen heb ik mijn ballen moeten scheren? Hadden we ook een tegenprestatie? Vast niet hè, godverdomme, ik ben zo slecht in het bedenken van weddenschappen.'

Ze stapt in bad en komt met haar rug tegen me aan zitten. Ik pak een stuk zeep en boen de tekst weg die ik gisternacht met behulp van een balpen op haar buik heb geschreven. 'Ik weet niet wie je bent of wat je doet, maar ik ben nu, op dit moment, belachelijk gelukkig,' zegt ze, terwijl ze nonchalant haar nagelriemen corrigeert.

'Gelukkig zijn is een mooi iets, zeker in een tijd waarin mensen niet voor het geluk gaan maar simpelweg genoeg nemen met minder ongelukkig zijn,' zeg ik, terwijl ik haar borsten nonchalant van zeep voorzie.

Ze pakt mijn hand vast. 'Ik ben Polly en ik wil je beter leren kennen.'

Ik geef de bovenkant van haar schedel een kus. 'Ik ben James en ik heb trek in koffie.'

Polly wist allang wie ik was, in haar karige boekenkast spotte ik namelijk mijn twee romans. De opvallende laklederen kaft van *Koetjes en Kalfjes*, *Kutjes en Zalfjes* glinsterde in het ochtendlicht. Mijn debuut. Een meeslepend drama over Petra, een Zeeuwse boerin die tijdens de mond-en-klauwzeerepidemie van 2001 begon met tippelen. De onverzettelijke hoerin melkte in de ochtend koortsige koeien en in de avond melkte ze vadsige vracht-

wagenchauffeurs, oraal. Het was een rauw boek, een emotionele achtbaan, of zoals de eloquente recensent van *de Volkskrant* het zo mooi zei: ‘Worthy schrijft zoals schildpadden neuken. Op pagina 2 hoopte ik al dat ik spontaan kanker in mijn oogballen zou krijgen.’ Ook mijn tweede boek, *Trammelant, de Beffende Specht*, uitgegeven door De Vlezige Dij, pronkte in de rommelige boekenkast van mijn nieuwe liefde. Dit ingenieuze meesterwerk handelde over een in Kerkrade gelegen seksclub voor mensen met de ziekte van Parkinson. ‘Haal die vibrator nou eens uit mijn kut, Guido,’ zanikte Ria. Guido haalde zijn drie vingers uit Ria en reageerde venijnig. ‘Ik heb geen vibrator, ik heb Parkinson, jij achterlijke trilkut.’ *Trammelant* verkocht niet echt goed, maar werd uiteindelijk wel verfilmd. Het was de grote doorbraak voor Tanja Jess en werd als film vaak vergeleken met klappers als *Rain Man* en de eerste paar films van Kubrick.

*

Het schoolplein van de Amsterdamse Montessori School stroomt inmiddels vol, ik zie camera’s van AT5, collega-journalisten van de plaatselijke courant en dat kleine ventje met die groene pet zwaait nog steeds. In mijn jaszak heb ik een tiental lolly’s, salmiakknotsen om precies te zijn. Die heb ik net nog gehaald bij de buurtsuper, enkel en alleen voor de veiligheid van de schoolkinderen. Als ik het snoepgoed links gooi en rechts spring, tja, dan is de kans dat ik een scholiertje plet bijzonder klein. De eerste vijf lolly’s gaan de lucht in, en ik stop er eentje in mijn mond. De meest rechts gegooide lolly maakt een prachtige vlucht en wordt uiteindelijk gevangen door een vrouw met kort rood haar. Een adembenemende verschijning, voor wie ik zo zou kunnen vallen, stop! Dankzij deze vrouw ben ik ineens in het bezit van een erectie. De zon knipoogt van achter een wolk en mijn leven krijgt weer zin. Er is vast geen

handboek voor suïcidaal volk, maar als je een stijve krijgt tijdens een zelfmoordpoging weet je gewoon dat het jouw tijd nog niet is. De vrouw zwaait, ik lach. De vrouw schudt met haar hoofd.

Nee! Tering, dit kan niet waar zijn. Het is... het is Polly. Blijkbaar heeft ze na het ruïneren van mijn hart een nieuw kapsel genomen. Zo zijn vrouwen. Nieuwe man, nieuwe toekomst. Nieuwe toekomst, nieuw belachelijk dom kapsel. Dan voelen ze zich herboren, 'dit kapsel past perfect bij hoe ik nu in het leven sta'. Eigenlijk wil ik op haar landen, tegelijkertijd sterven, net als Romeo en Julia, alleen dan iets bloederiger en minder romantisch. Ruggengraat hier, kaakbeen daar en onze liters bloed die samenkomen in een hartvormig plasje.

Mijn telefoon gaat en ik zie een foto van een lachende Polly op het scherm. 'James? James? Kom van dat dak, je hebt hoogtevrees, waar de *fuck* ben je mee bezig?'

'Dag Pol, ik hoor je niet zo goed, slecht bereik hier.'

'James, je staat op een dak, lul niet!'

'Weet je wat het is, lief, ik kan niet meer. Iedere dag probeer ik je op een geforceerde en onnatuurlijke manier te vergeten, je een plekje te geven op de overbevolkte camping in mijn hart, maar de herinneringen lokken mij voortdurend uit mijn veilige tentje. Zo kom ik als ik de tram naar werk pak langs de plek waar ik je voor het eerst gezoend heb en het huis waar we voor het eerst hebben gesekst. En als ik dan weer thuiskom van werk word ik zo hard met mijn neus op de feiten gedrukt dat ik met een bloedneus door de voordeur loop. Ik stap mijn huiskamer binnen en zie alle fotolijstjes met de rug naar mij toe staan. Alle dingen die mij aan jou doen denken heb ik omgedraaid, alles is dus omgedraaid. Mijn huis is één grote *B-side*.'

'James, ik hou van je, maar ik had de laatste maanden het gevoel in een pierenbadje te zitten. Het was lekker warm, maar er gebeurde geen ene flikker en ik heb soms gewoon een sprong in het diepe nodig.'

‘Prima uitgedrukt, nee echt, wat heb je trouwens met je haar gedaan? Mooi rood, hoor, die kleur doet mij een beetje denken aan mijn bloedende hart.’

‘Stel je niet zo aan, dikke, kom lekker naar beneden, dan doen we een bakje koffie.’

‘Denk je echt dat ik zo naar beneden kan lopen? Trappetje af en gezellig een koffie verkeerd kan doen met een harteloze heks, pardon, de liefde van mijn leven? Volgens mij word ik gearresteerd en hardhandig ook, omdat ik al die kindertjes zo heb laten schrikken. Eentje dacht trouwens dat ik een stuntman was. Ik mis je, Pol. Ik mis het kneden van je billen, het gepraat in je slaap, het feit dat je net als iemand uit 1923 geen siroop maar ranja zegt. Je belabberde imitatie van iemand met een Amsterdams accent en jouw hand in mijn bak popcorn. Maar het meest mis ik nog dat ik in de ochtend iemand kan uitzwaaien, het getik op de badkamermuur als je bepaalde plekken aan het scheren bent, de manier waarop je mij kussens geeft als het tijd is voor standje negenen-zestig, en Pol, ik mis de toekomst.’